

עפ"ת 61391/03/15 - עלי שטרן נגד מדינת ישראל

בתי המשפט

עפ"ת 61391-03-15
13 יולי 2015

בית משפט מחוזי באר שבע

לפני: כבוד השופטת טלי חיימוביץ

בעניין: עלי שטרן באמצעות ב"כ - עו"ד דוד גולן

המעוררת

נגד

מדינת ישראל באמצעות ב"כ - עו"ד דרור שטורק מפמ"ד

המשיבה

פסק דין

ערעור על גזר דין של בית משפט השלום לתעבורה באשדוד (כב' השופטת שוורץ) בתיק ת.ד. 13-10-7867, מיום 4.3.15, לפיו הורשעה המערערת על פי הודאתה בעבירות לפי סעיפים 62 (2) ו- 38(3) לפקודת התעבורה ולפי תקנות 22(ב)(2) ו- 67(א) לתקנות התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, בתאריך 29.5.13, פגעה המערערת ברכבה בהולכת רגל שחצתה את הכביש במעבר חצייה, וגרמה לה חבלות בדמות שבר בירך ימין, ושבר ספירלי בירך ובברך שמאל. הנפגעת נזקקה לניתוח שחזור פתוח וקיבוע, ולאחריו אושפזה במוסד שיקומי.

בית המשפט קמא גזר על המערערת עונשים של 11 חודשי פסילה בפועל, 120 שעות של"צ, קנס, התחייבות ופסילה על תנאי.

במסגרת השיקולים לעניין העונש, קבע בית המשפט קמא, כי מדובר ברשלנות ברף הבינוני, ובתוצאות אירוע שאף הן ברף הבינוני. לפיכך, מידת הפגיעה בערך המוגן היא ברף הבינוני. בית המשפט קמא קבע מתחם עונש הולם בין 3-24 חודשי פסילה.

ברף על המתחם, שקל בית המשפט קמא את עברה התעבורתי הקל מאד של המערערת, ואת התסקיר החיובי שהוגש על ידי שירות המבחן, לפיו המערערת לוקחת אחריות מלאה על ביצוע העבירות, היא חשה אשמה ובושה, והמפגש עם מערכת האכיפה מהווה עבורה אלמנט מרתיע.

על כן התרשם שירות המבחן כי הסיכון הנשקף ממנה מזערי. שירות המבחן אף הכין למערערת תוכנית של"צ.

ב"כ המערערת מלין על חומרת העונש, וטוען כי גם אם אינו חורג ממתחם העונש ההולם, הוא סוטה סטייה משמעותית

מעונש המינימום, ולא היה מקום לעשות כן, נוכח מאפייניה החיוביים של המערערת. נטען, כי מתחם העונש ההולם שנקבע על ידי בית המשפט קמא, אינו מתייחס לנסיבותיה המיוחדות של העבירה, והמתחם הראוי נע בין שלושה חודשי פסילה עד אחד עשרה חודשים. נטען, כי בית המשפט קמא לא הביע בחשבון את נסיבותיו המיוחדות של המקרה, דהיינו חבלות שאינן חמורות, ונהגת שהיא כמעט ללא עבר תעבורתי, ושנסיבותיה האישיות מיוחדות בהיותה זקוקה לרישיון הנהיגה על מנת להסיע את בנה חולה אסטמה לטיפולים שונים.

עוד נטען, כי ענישה כה מחמירה מרפה את ידיהם של נאשמים שמבקשים להגיע להסדרי טיעון תחת ניהול הוכחות.

ב"כ המערערת הוסיף וטען, כי במסגרת הסדר הטיעון הסכימה המערערת לבצע של"צ, על מנת להפחית את עונש הפסילה. בסופו של יום בית המשפט גזר את דינה של המערערת מבלי שהוסיף רכיב של של"צ, אלא רק לאחר מתן גזר הדין, ומשכך, יש סיכוי שכאשר איזן בין רכיבי הענישה השונים, לא זכר כי הסדר הטיעון כולל עונש של של"צ ולכן יש להפחית מעט ברכיב הפסילה.

ב"כ המערערת צירף פסיקה בנסיבות דומות, בה נגזר עונשם של נאשמים ללא יותר משישה חודשי פסילה בעבירות זהות ובפציעות לא פחות חמורות.

ב"כ המשיבה מתנגד לקבלת הערעור, ועותר להשאיר את פסק דינו של בית המשפט קמא, על כנו, מנימוקיו. לטענתו, הפציעה החמורה בנסיבותיה מצדיקה את העונש שהושת אשר אינו חורג מהרף המקובל, והוא בוודאי אינו מצדיק התערבות של ערכאת הערעור.

העונש נגזר לאחר שהצדדים הגיעו להסדר טיעון. אמנם רכיב הפסילה לא הוסכם אלא רק רכיב השל"צ, אולם התביעה טענה לפסילה ארוכה ומשמעותית גם בשלב הטיעונים לעונש.

לאחר ששמעתי את טיעוני ב"כ הצדדים, החלטתי לקבל את הערעור בחלקו.

מתחם העונש ההולם שקבע בית המשפט קמא, נכון בעיני, וגם הרף על המתחם לא חורג מהסביר.

אלא שאיני יכולה להתעלם מהעובדה שנוסף רכיב ענישה של של"צ, ובכך למעשה הופר האיזון בין יתר הרכיבים, באופן שעתה עונש הפסילה שהיה סביר, בעומדו לבדו, מעט חמור. זאת גם נוכח הפסיקה שהוצגה בפני, לפיה, בנסיבות דומות נגזרו גם עונשים של 6 חודשי פסילה.

על כן, מצאתי לנכון להתערב בגזר הדין, ולהפחית מעונש הפסילה, ולהעמידו על 8.5 חודשים.

יתר הרכיבים ישארו על כנם.

ניתן והודע היום, כ"ו תמוז תשע"ה, 13 יולי 2015, בהעדר הצדדים.